

Hi havia una vegada una noieta tan dolça, que n'hi havia prou de veure-la per encapritxarse'n. Encara que, sens dubte, qui més l'estimava i amb diferència era la seva àvia, que no sabia millor manera de demostrar el seu afecte que omplir-la de regals. Un dia, fins i tot li va regalar una caputxa de vellut vermell a joc amb la capa del mateix color, i com que a la noieta li quedava tan bé i no volia posar-se altra cosa, la gent va acabar per oblidar el seu nom i començaren a anomenar-la Caputxeta Vermella.

Un dia, la seva mare la va cridar:

—Mira, Caputxeta. He preparat un tros de pastís i una ampolla de vi per a la iaia,

perquè com que està tan dèbil i malalta, segur que això la reconfortarà. Sigues amable i educada amb ella i saluda-la de part meva, i ni se t'acudeixi començar a tafanejar pels voltants quan arribis a casa seva! Vés-te'n abans que piqui el sol i fes el favor de comportar-te tal com correspon a una joveneta de la teva edat: res de rondar per fora i encara menys allunyar-te del camí, perquè si caus i es trenca l'ampolla, la pobra àvia es quedarà sense res.

La Caputxeta Vermella va prometre ser obedient i, sense pensar-s'ho dues vegades, va agafar el camí de casa l'àvia, que vivia enmig del bosc a una mitja hora del poble.

Tan bon punt la Caputxeta va començar a endinsar-se al bosc, gairebé va topar de nassos amb el llop, però com que ella no sabia que era un animal tan malvat tampoc no es va espantar.

—Bon dia, Caputxeta! —va dir-li el llop.

—Moltes gràcies, senyor llop, bon dia tingui
—va contestar ella.

—On vas tan d'hora sola pel bosc?

—A veure la meva iaia.

—I què hi portes, al davantal?

—Pastís i vi. Com que ahir vam encendre el forn per fer pastissos i l'àvia està tan malalta i dèbil, li'n porto un tros perquè recuperi forces.

—I la teva iaia, Caputxeta..., on viu?

—Ui! Encara falta ben bé un quart d'hora de camí, perquè la seva casa és aquella que està molt endins del bosc, sota dels tres roures gegantins, allà on més avall creixen uns avellaners, com deus saber —va contestar la Caputxeta.

Mentre el llop acompanyava la Caputxeta Vermella un tros del seu camí, al mateix temps pensava: «Aquesta tendra noieta deu ser una menja exquisida i, sens dubte, molt més gustosa que la velleta. Però ara que hi penso,

